

afgiver sin Betænkning over dem, efter at man er bleven færdig med alle andre Sager; men det er meget urigtigt at følge denne Tradition i det særlige Andragende-Udvalg, og jeg tror, at det er ganske uberettiget at gjøre det. Finantsudvalget er nemlig ikke nedsat væsentlig for at afgive Betænkning om Andragender til det. Det er nedsat for at afgive Betænkninger først og fremmest over Finantsloven, derefter i Henhold til den gjældende Praxis tillige over Tillægsbevillingsloven, og Andragenderne komme kun som et Slags Efterflæt til disse to Hovedarbejder, der bør fremmes først, saa at Andragenderne naturlig staa tilbage tilsidst. Her til kommer nu endvidere, at ikke ganske saa af de Andragender, der henvises til Finantsudvalget, finde deres Besvarelse dels ved Behandlingen af Finantsloven, dels ved Behandlingen af Tillægsbevillingslovene, saaledes at altsaa de Andragender der blive tilbage tilsidst, kunne siges at være en sidste Rest af det hele Arbejde. Men Andragende-Udvalget er slet ikke nedsat for noget andet end for at tage under Overveelse de fremkomne Andragender, og derfor forekommer det mig, at det vilde være den rette Fremgangsmaade, om Andragende-Udvalget paa et tidligere Stadium af Sessjonen afgav sin Betænkning. At spænde det ind i noget bestemt Snørlov, saa at Betænkningen skulde fremkomme ved Udgangen af den første, den anden eller den tredje Maaned, falder mig ikke ind; det maa selvfølgelig bero paa Andragendernes Mængde og Karakter, om og naar en saadan Betænkning skal afgives; men jeg tror, at man ved at gennemgaa de her foreliggende Andragender vil finde, at der paa et meget tidligere Stadium i Sessjonen havde været overordentlig Opfordring for Andragende-Udvalget til at afgive en foreløbig og første Betænkning; thi disse Andragender have jo den overordentlig herlige Betsaffenhed, at de ikke hænge mere sammen end Sættelse; man kan tage 2, 3, 10 eller kun et af dem ad Gangen, det bliver i Reglen ganske det Samme. Det er kun undtagelsesvis, at Andragender ere af beslægget Natur, og selv i saadanne Tilfælde kan det ikke gjøre Noget, om det ene kommer før det andet; thi man havde da et Præcedens at holde sig til. Jeg finder saameget større Opfordring til at gjøre denne Betragtning gjældende, som det første af de Andragender, der ere refererede og have givet Anledning til Indstilling, er indbragt af mig i Begyndelsen af Oktober, i alt Fald i Oktober (En Stemme: Det var 29de November). Jeg beder om Forladelse; det var en Sutmøkkelsestil af mig; det var den 29de November, men altsaa dog i forrige Mar. Det vil nu erindres, at Forholdet med Andragendet er dette, at allerede i Fjor forelaa den samme Begjæring fra den Naagjældende, og at denne Begjæring var henviset til Andragende-Udvalget, men at der da ikke kom nogen Indstilling. Han anmodede mig om at foranledige, at denne

Sag blev tagen for igjen, men det viste sig da, at det ikke kunde nytte at tage den for blot ved at forny Andragendet; men der maatte gjøres nye formelle Skridt, og disse medtog Tid, saa at Andragendet først kunde indbringes den 29de November, men i alt Fald er det kommet for Andragende-Udvalget betydelig før Nytaar. Den paa-gjældende Mand erklærer, at det for ham er af aller største Vigtighed at faae afgjort snarest mulig, hvorledes han er stillet med Hensyn til sit Hjemstedsbevis, og idet han beklager sig over, at han har indgivet et Andragende i en tidligere Samling, som slet ingen Besvarelse har faaet, haabede han, at man ikke nu vil udsætte hans Andragende til den aller sidste Tid af Sessjonen, men det er dog slet. Her er ikke Tale om, hvorledes Besvarelsen falder ud; men jeg tror, at det er en rimelig og berettiget Fordring, at naar vi have et særligt Andragende-Udvalg, skal Svaret komme saa hurtig, som det kan komme, og dersom der her i Forsamlingen og uden for den findes en vis Tilbøjelighed til at beklage sig over administrative Udsættelser og over Forhalingen i Ministerierne, saa turde det være klogt, at man ikke herfra gav et saa uheldigt Exempel som det, at man venter med Behandlingen af saadanne Sager indtil de aller sidste Dage af Sessjonen, navnlig naar Forholdene have været som denne Gang, at vi have haft et Overmaal af Tid til vor Naadighed og derfor uden Vanskelighed havde kunnet tage disse Sager paa et meget tidligere Stadium. — Med Hensyn til Realiteten af dette Andragende under Nr. 1 og det dermed beslagtede under Nr. 3 skal jeg erkjende Rigtigheden af, hvad der er fremkommet fra den ærede Indenrigsminister om de Betænkneligheder, det kan have at udstrække Udstedelsen af Hjemstedsbeviser altfor vidt. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa noget Bigenende, og ogsaa hans Bemærkninger vil jeg tiltræde. Jeg havde kun ønsket, at han ikke havde brugt den Bending, at man kunde risikere at hjælpe Slesvigerne til at unddrage sig de borgerlige Forpligtelser i deres „Fædreland“. Jeg vilde hellere have brugt den Bending: at unddrage sig de borgerlige Forpligtelser, som de ere undertastede overfor den Statsmagt, som de faktisk nu maa adlyde. Og siden jeg er ved dette, skal jeg bemærke, at jeg ogsaa kunde ønske, at man, naar man talte om slesvigiske Ting, vilde skrive paa Dansk. At skrive „Dewersee“ i „Sleswig“ anser jeg for overskyldigt. Dersø i Slesvig kjende vi — vi have god Grund til at kjende Dersø — og selv om Andrageren Claus Hinrichsen maatte have skrevet Navnene saaledes, som Udvalget har gjen-givet dem, havde det vist været rettere at oversætte dem paa Dansk. Som sagt, jeg erkjender, at man skal ikke være altfor rundhaandet med Hjemstedsbeviser, men paa den anden Side skal man heller ikke være altfor karrig dermed. Vi maa erindre de meget vanskelige Forhold, som de